

LA VIDA DEL CUCUT TURURUT

Vet aquí la història d'un cucut anomenat Tururut que cada any venia a criar a les nostres terres gironines. Li vam posar aquest nom uns anys enrere amb la mare, i el distingíem perquè estava anellat i tenia una taca fosca única a l'ala esquerra.

Sabíem, a més, en quina zona s'estava i per tant cada any el podíem anar a observar d'amagat.

La seva arribada als boscos ens indicava l'arribada de la primavera. El cucut és una espècie d'ocell que passa l'hivern a l'Àfrica. Allà, amb les temperatures més suaus i caloroses, té aliment assegurat durant l'hivern.

El primer que sentíem era el seu cant, molt característic: cu-cut, cu-cut, cu-cut, que ressonava entre els arbres.

La mare ens ha ensenyat a observar i estimar la natura; a més a casa som molt aficionats a l'observació d'ocells amb prismàtics.

Aquest últim Nadal, els Reis em van regalar uns prismàtics professionals 8x42 i em permeten veure molt bé els ocells a gran distància. Puc veure fins i tot les fulles d'un roure situat a dalt d'un turó a uns 1.000 m de distància. Estic molt content amb aquest regal que em van fer i els aprofito sempre que puc, i a cada sortida o passejada me'ls emporto i sempre veig alguna espècie diferent.

Una tarda d'inici de primavera, vam fer una sortida pels voltants del riu Ter, on hi ha unes plantacions immenses d'arbres per fer fusta i biomassa. En aquestes arbredes va ser on vam començar a sentir l'arribada dels primers cucuts, i en el primer que vam pensar en sentir el cant del cucut va ser en el nostre vell conegut Tururut.

Ens vam amagar entre la vegetació frondosa i vam esperar una estona llarga per veure si aconseguíem veure l'ocell. Al cap d'uns instants, rere un plataner gegant, va aparèixer ell, el cucut Tururut.

El vam distingir de seguida gràcies a la seva taca a l'ala, i, és clar, als prismàtics. Em vaig posar molt content de saber que havia tornat i que havia superat l'estiu amb èxit al nord d'Àfrica i havia sobreviscut a la migració cap a Cervià de Ter.

Durant uns dies el vaig estar buscant, observant, i vaig aconseguir convèncer els pares que em compressin una tenda de camuflatge; així passaria desapercbut.

Al cap d'unes setmanes ja tenia la tenda i la vaig anar a col·locar amb la meua família a un lloc on sabíem que sovint hi passava estones, l'ocell.

Vam acabar descobrint que passava sovint per allà perquè espiava un niu de mallerengues carboneres.

L'espècie del cucut, perquè ho sapigueu, és un ocell paràsit. Això vol dir que aprofita per pondre els ous de la seva covada en altres nius! I, un cop els té repartits, se'n desdiiu i qui cuida els ous i les cries acaba essent l'ocell del niu parasitat. Quines tàctiques tan sorprenents! A més a més, és capaç de reproduir el color, la mida i la forma de l'ou del niu que vol parasitar, i així la femella del niu parasitat no se n'adona i el cuida i cova com si fos cria seva.

La femella cova fins que neixen, i quan neix el cucut i els altres ocellets passa una altra cosa. Resulta que el cucut, amb la forma de les seves cames que l'ajuden a propulsar, tira els altres pollets o ous al terra. Així només queden ell i la femella, ja que veu que només li queda una cria i posa més energia a cuidar-la per no perdre totes les cries. Com que l'ocell cucut quan és petit ja és més gran que els pares, aquests l'han d'alimentar el doble. Quina feinada, pobres pares!

Doncs resulta que ens vam acostar al niu de mallerenga carbonera que el nostre cucut havia estat observant i visitant els últims dies, i vam descobrir que hi havia deixat un ou. Per tant era una femella! Vam riure una estona, i vam decidir dir-li Tururuta en lloc de Tururut.

Amb els dies, vam estar observant de lluny el niu fins que van néixer les cries. N'hi havia quatre. I, sens dubte, una de molt més grossa. Vam quedar fascinats de veure aquest espectacle de la natura.

Passada una setmana hi vam tornar per veure com anava tot i ens va sorprendre trobar només la cria de cucut, i molt crescuta. Així que la cria de cucut havia tirat les altres des del niu i per tant s'assegurava la supervivència.

Tot això jo ho vaig anar preguntant a la mare i buscant informació a les guies d'ocells que teníem a casa.

Passades ja tres setmanes, el poll de cucut era molt gros i ja tenia moltes plomes. Li faltaria poc per començar a volar i espavilar-se tot sol.

Aquesta experiència, la vaig aprofitar per explicar-la als meus companys de l'institut i a la meva professora de biologia, i ens va semblar interessant programar una sortida per veure el niu de mallerenga carbonera parasitat pel cucut.

La professora va organitzar una sortida d'un matí i els vaig acompanyar a veure el famós niu. Vam tenir molta sort, ja que el poll encara hi era i de lluny podíem observar com els pares l'alimentaven. Tots van quedar molt contents i fascinats amb l'ocell, que era tres vegades més gran que els pares adoptius.

Abans de marxar, els vaig proposar posar un nom al poll cucut. Entre tots vam estar rumiant i finalment en vam trobar un: Sarri, en honor al poble on esta situat l'institut, Sarrià de Ter.

Quan vam tornar a l'institut, la professora de biologia ens va posar unes diapositives sobre els ocells que havíem estudiat i après en aquella excursió, i ens va proposar que podríem fer anellaments d'ocells amb professionals un cop l'any per estudiar i aprendre més sobre aquests animalets.

Del nostre cucut Tururuta no en sabem res més. Va deixar l'ou al niu i se'n va anar a voltar món.

Esperem tornar-la a veure l'any vinent, a l'arribada de la primavera.